

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIJFT IN
te Tongeren bij M. COLLÉ, uitgever en
eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT
binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. »
Een blad afzonderlijk 15 centiemen.
Aankondingen 15 centiemen per druk-
regel.

TONGEREN, DEN 29 APRIL.

Runderpest.

Geen enkel geval van runderpest heeft zich in Tongeren of in de gansche provincie vertoond sedert de afmaking der koeien welke de veeartsen beweerden van de veeziekte besmet geweest te zijn. Dit doet hopen dat weldra de veemarkt van Tongeren zal hersteld worden. Zulks blijkt uit de verklaringen van den heer minister van binnenlandsche zaken in antwoord op eene ondervraging van M. Julliot, die wij verder mededeelen.

In de zitting der Kamer van den 25 april heeft onze achtbare vertegenwoordiger, M. Julliot, het woord genomen om inlichtingen te vragen aanden minister van binnenlandsche zaken, aangaande het koninklijk besluit van den 24 april betrekkelijk de runderpest.

Dit koninklijk besluit trekt het verbod in van veemarkten te houden in de provincie Limburg. Te Tongeren alleen blijft het verbod het vee te koop te stellen.

Men weet, zeide M. Julliot, dat er te Tongeren een enkel geval van ziekte waargenomen is, over vijf weken, in een gehucht afhangende van de stad. Sedert dien tijd is er geen schijn van veeziekte gewaar geworden, en er bestaat geene de minste reden om den veemarkt te Tongeren eerder dan ergens anders te verbieden.

Men maakt zich moeilijk eene gedachte van de verliezen welke het sluiten der markten aan Tongeren veroorzaakt. Kon men daardoor nog de plaag te keer gaan dan ware er niets te zeggen: maar men behoeft slechts een halve profeet te zijn om te voorspellen dat de beesten die niet meer op den markt van Tongeren mogen ten toon gesteld worden, weldra zullen verzameld en verkocht worden in de eene of de andere gemeente reinende aan de stad. In plaats van zich te vergaderen op den koeimarkt, zullen de kooplieden en verkoopers zich vereenigen op tien minuten afstand der stad, en het gevaar dat men wil afkeeren zal daardoor geenszins verwarder zijn.

De Tongenaar, zeide M. Julliot, heeft gezond verstand, hij is redelijk, hij betaalt zijne schulden en zijne inkomsten en hij verzet zich niet tegen de opoffering die men hem vraagt in het algemeen belang; maar ook, wanneer het gevaar verdwenen is dan vraagt hij om terug in zijne rechten te komen en dat is zeker niet te veel.

EEN ZONDAG TE PARIJS.

Wanneer een vreemdeling voor 't eerst deze reusachtige wereldstad met hare twaalfmaal honderd duizend inwoners bezoekt en buitendins gewoon is in de kleine steden of op het platteland te verkeerden, wordt hij schier bedweld door het vreeslijk gewoel en geraas, dat eene zoo talrijk opeengehoopte massa menschen, zich bewegende in allerlei richtingen en op allerlei wijze, veroorzaakt. Van 's morgens vroeg tot 's avonds laat zwermen de menschen te voet en in omnibussen of andere rijtuigen van de eenvoudigste tot de meest fantastische gedaanten, als bijen dooreen. Eerst tegen middernacht begint het rustiger te worden, hoewel men in Parijs te vergeefs de nachtelijke stilte eener provinciestad zoeken zou.

Vooral des avonds is de drukte in de meeste bezochte gedeelten der stad zoo erg, dat men, in weerwil van de doorgaans wijde straat en de breede ganpaden voor voetgangers, elkander gestadig als tegen het lijf loopt, en de uiterste voorzichtigheid noodig heeft, wanneer men het onderneemt de straat over te steken. Het gezicht alleen dier golvende opeengepakte menigte, gevogd bij het donderend gedruisch die ontelbare elkander als baren der zee voorbijzwevende wagens, vermoet den ontgewijde zoozeer, dat zijn hoofd draait en hij zich genoodzaakt ziet, ter verpoizing, of eene minder bezochte wijk der groote stad op te zoeken, of een barer schoone tuinen in te gaan, of noch liever naar de heerlijke omstreken daar buiten zich te spoeden, om eenigzins gerust te zijn.

Zoo gaat dag aan dag even druk, even vermoedend voorbij. Rust men 's nachts niet van 't vliegen en zwerven des dags, het geschiedt om des morgens tot een zelfden dag te ontwaaken. Daar toch één Franseman niet zijne bekende

M. Kervyn de Lettenhove, minister van binnenlandsche zaken, heeft geantwoord dat, volgens het koninklijk besluit van 1867, de circulatie van het vee niet kan toegelaten worden dan dertig dagen na den datum waarop de runderpest uitgebroken is; de invoer van het vreemd vee kan slechts toegelaten worden na vijf en veertig dagen.

Het is dus slechts den 4 mei dat de circulatie zal kunnen toegelaten worden. Dank aan de gunstige tijdingen die aan den heer minister uit de provincie Limburg zijn toegekomen, hoopt hij binnen kort een einde te kunnen stellen aan den ongelukkigen toestand waar over de stad Tongeren zich met recht beklagt.

Mag de Postrijder nog een woordje bijvoegen? De terugtrekking der maatregelen die men in Tongeren genomen heeft om de uitbreiding der runderpest te beletten, zou aan de Tongenaren des te aangenamer zijn, daar zij voortdurend van gedacht zijn dat er geen schijn van runderpest in Tongeren of in Mulken geheerscht heeft.

De belgische liberalen en de Commune van Parijs.

Wie wil de volkomen «wereldlijkmaking» van het onderwijs? — Wie bant den Priester en de religie uit de scholen? — De Commune van Parijs en onze liberalen.

Wie roept uit dat de steden de overhand moeten hebben over de plattelandsgemeenten? — De Commune en onze liberalen.

Wie eerbiedigt de uitspraak der kiezingen niet? — De Commune en onze liberalen.

Wie verrechtvaardigt den opstand tegen het wettig gezag? — De Commune van Parijs, en onze liberalen hebben meer dan eens de partij des opstandstegen degene der orde voorgestaan.

Wie bewondert en verheerlijkt zonder wederhouding de bloedrevolutie van 1793? — De Commune en onze Belgische liberalen.

Schrijft M. Laurant, die «het Belgisch liberalisme onder alle opzichten vertegenwoordigt, » niet «dat hij de wELDENFETEN van 93 nogmaals zou willen zien voorvallen?»

Wie schaft de jaarwedde der geestelijken af? — De Commune van Parijs, en onze liberalen schrijven die afschaffing in hun programma.

Wie predikt de afschaffing der kloosters en de verkoop der katholieke kerken? — De Commune, en de Belgische liberale drukpers vindt «dat deze maatregel ONBETWISTBAAR eenen

levendigheid, zijne gladde tong en sterke gebaren meer drukt aanbrengt, dan vier of vijf koelere bewoners van noordelijke landen, begrijpt men hoe oververdoend het gedruisch moet zijn dier bewegelijke drommen van menschen en rijtuigen welke de straten vullen. Hoort ge daarbij nog de melodien eener menigte irraziorgels, het geschreeuw der leurders en leurdsters van allerhande koopwaren, en hoort ge boven alles uit de helderlinkende en schier nooit ophoudende bel van den «marchand de coco» of verkooper van zoethout-water, dan waant gij u verplaatst in een altijd-larend kermisgehoel.

Gij bouwt uwe hoop op den zondag, denkende dat ge dan altsan op de straat u rustiger zult kunnen bewegen. Vele werkzaamheden zullen wel stil staan, en menig ruimer zal verdwenen zijn. Ongelukkige vreemdeling, die in Frankrijks nooit rustende, maar altijd woelende hoofdstad, op eenige stilte hoopt! Hoe zult ge u in den zondag bedrogen vinden! Of weet gij niet, dat Fransche man, maar bovenal Parijzenaar te zijn, hetzelfde zegt als te leven voor zijn genot? «Laat ons binnen den kortst mogelijken tijd en daarbij zoo goedkoop mogelijk zoo veel plezier hebben, als wij maar kunnen, want morgen wellicht sterven wij en zou het te laat zijn!» Ziedaar den leus der meeste Franschen, maar stellig van nagenoeg alle Parijzenaars. Hoe ook zou men vroolijk zijn, «la belle France» kunnen bewonen, hoe zou men eenigzins naar behooren burger kunnen zijn van de hoofdstad der elegante wereld, indien men zich gelijkstelde met den minder uitgelaten Duitscher, den alles berekenenden Nederlander, of met den belachelijken deftigen Engelschman, die niets telt dan zijn Albion, — en niet dag aan dag en nacht aan nacht zich wiede op den stroom van vermaak, die in deze stad der steden op zijn sterk bewogen waterspiegel iedereen medevoert?

Nauwelijks is met het eerste schemerlicht van

» RECHTVEERDIGEN grontslag heeft, » en «HOOPT
» WEL DAT MEN VROEG OF LAAT IN BELGIE
» ZOO VERRE ZAL KOMEN. »

Zegels

voor Handels-effekten en Affichen.

Men weet dat het gouvernement overeenige jaren aanklevende zegels heeft ingevoerd voor de vreemde handels effecten, welke in ons land in omgang zijn.

Thans vraagt de Union Commerciale et Industrielle van Luik, dit stelsel ook voor de Belgische effecten, en de redenen welke zij hier voor bij brengt, schijnen ons zeer gegrond. Maar zouden de drukkers nog niet meer reden hebben het zelfde stelsel te vragen voor affichen?

Men weet dat deze nu enkel in de hoofdplaatsen der provincien te verkrijgen zijn.

Ons dunkt dat dit nieuwe stelsel gemakkelijker in te richten moet zijn, b. v. met deze zegels door het handteeken van den drukker of den uitgever te amuleeren, en er den datum der verkoop bij op te schrijven of eene andere aanduiding om het bedrog onmogelijk te maken.

Deze zegels kon men verkrijgbaar stellen op de kantoren van de Enregistraatie, der Belastingen, Postbureelen, Statien, enz.

Men schrijft ons uit Maeseyck:

Betreurt thans het gansche Christendom de euveldden tegen onzen Heiligen Vader gepleegd. Ontwaardt men overal algemeene poogingen, manifestatiën en bedevaarten tot zijne herstelling, zoo wil het dekanaat Maeseyck op zijne heert, zich luisterrijk aansluiten bij die treffende beweging die de christene wereld oplevert.

Het duizendjarig eeuwfeest der verheerlijking der HH. Relindis en Harlindis, stichters van Maeseyck en Aldeneyck, komt daartoe de schoonste gelegenheid aanbieden. Te meer 1871 herinnert 1571, als wanneer de gezegende Relikwieën der HH. Gezusters, aan de verwoesting der beeldstormers ontruikt in veiligheid binnen de muren met het kapittel zijn overgebracht geworden.

Met die duizendjarige en die driehonderdjarige jubilé, zullen die inwoners van den streek door die Heiligen bewoond, eene beleving tot hunne grafsteden alleggen, om den Opperherder des Hemels door zang- en smeekgebed de herstelling van Pius IX zijnen Stadhouder af te vragen.

O welken bijval zal dit vinden! Maeseyck schijnt wederom één hart en één ziel. Ja, stad en omliggende dorpen wedijveren om de grootste feest daar te stellen, die in hunne jaarboeken zal aangestipt worden.

Op maandag eersten mei, dag der opening der

den dageraad den zondagmorgen aan den hemel verschenen (het is zomer), of gij wordt, even als elken dag der week, op uwe legerstede gewekt door een verwijderd en dof geraas, het welk allengs nader komt en sterker wordt, tot dat ge, wanhopende om zoo den slaap weder te zullen vatten, en vakerig en uit uw bureau het venster uitzijnde, bespeurt, dat ook nu, even als in de week, gansche scharen van groote karren en vrachtwagens, beladen met groenten en allerlei levensmiddelen, de stad binnenrukken. Parijs is groot, heeft vele behoeften, en verteert veel, ook waarvoor wij verachtelijk den neus zouden ophalen. Van daar die nimmer stilstaande dagelijksche aanvoer.

Hoewel het nog maar 6 ure is, bespeurt gij, dat, ware het mogelijk, er reeds meer drukte is, dan op andere dagen, en begrijpt, dat gij in uwe hoop op een betrekkelijk stillen zondag jammerlijk zult worden te late gesteld. Wanneer gij aan de oevers der Seine loogert, gelijk wij, dan ziet gij eene verbaasende menigte Parijzenaars en vreemdelingen, van beide geslachten en allerlei leeftijd of stand, feestelijk nitgedoscht zich nu reeds naar de stoombooten begeven, die naar Rouaan, Havre of andere meer nabij aan de Seine gelogene plaatsen koers zullen zetten. Welhaast ziet ge deze vaartuigen, tot zinkens toe geladen met levenslustigen, die den zondag buiten gaan houden, onder gilend gefluit en brullend stoomgeluid de zwarte rookbrakende schoorsteenen laten zakken om zoo de Pont-Royal en andere prachtige bruggen der Keiserstad te kunnen passeeren. Meestal gaan deze vroega reizigers een geheel den dag buiten op eenigen afstand van Parijs doorbrengen om het volle genot te hebben van de frische landlucht of de lachende beuvels die de groote stad uren ver omgeven. Later vertrekken er des zondag om het halve uur stoombooten naar St-Cloud en andere meer oomiddellijk nabijgelogene omstreken, die allen gansche

tiendaagsche feestelijkheid te Aldeneyck, zal de prachtigste en talrijkste processie van hier eene beleving daarheen doen. De dorpsprocessiën van 't gansch kanton onder geleide hunner geestelijkheid, met bannier voorop zullen den volkstrom ontzettend doen aangroeyen. Alle Maeseycker genootschappen, gilden enz. zullen er aanwezig zijn. Veelvondige afdeelingen van maagden en bruidjes. Een gekostumeerde groep van SS. Harlindis en Relindis. Eene afdeeling kleine pauzelijske zouaven, begeleidende de personen die het Romijnse hof verbeelden. Dan volgen de relikwieschatten der twee HH. Gezusters en meerdere andere Heiligen. Daarenboven zal de tegenwoordigheid van zijne doorluchtige Hoogwaardigheid van Luik, hier den hoogsten luister nog bijzetten.

Gansch Maeseyck en Aldeneyck zal dan door ongewone verzieringen pronken. Overal wordt onvermoed zamengespannen om erebogen, kroonen, opschriften te vervaardigen. Praalboomen en bannieren zullen de straten in een tooverachtig uitzicht herscheppen. Eenparig wedijvert men, om het onthaal des bisschops en den doortrek der processie eene heerlijkheid zonder weerga te verschaffen.

Muziek en zang, voor de omstandigheid zamengesteld, worden reeds op alle dorpen aangeleerd, ten einde in den optocht en bij de graven der HH. Maagden, uit de borsten der duizende aanwezende pelgrims, zich in eene stem zamensmelten als een majestueuze en hartroerend smeeken lofzang hemelwaarts op te stijgen.

Ziet daar een schets van den grooten dag, waarvan de volgorde, nader op de plakschriften bepaald is.

Kerkelijke staat.

Men schrijft uit Rome:

Op Goeden Vrijdag heeft hier het aangekondigde diner van het Genootschap der vrijdenkers in een hotel op het plein Barbarini plaats gehad, natuurlijk gepaard met hemelgerende handelingen. Er stond een kruisbeeld midden op de tafel. De godslasterlijkste redevoeringen en toosten zijn gehouden en de avond onder de walgelijkste buitensporigheden van allerlei aard doorgebracht.

Overigens blijkt het meer en meer uit de aanslagen, die dagelijks te Rome tegen den godsdienst gepleegd worden, dat de sectarissen het onzinnige doel hebben God zelven te bestrijden. Gij kunt u geen begrip vormen van de buitensporigheden, waartoe de haat der sectarissen hen vervoert. Men spreekt van gruwzame heilighensnissen, gelijk aan die, welke gedeeltelijk geopenbaard zijn door pater Bresciani in zijne werken: *De Jood van Verona en Lionello, of de Geheime Genootschappen in Italië.*

ladingen bezoekers naar buiten voeren, en dit genot voor weinigte stivers, de retour-vracht er onder begrepen, verschaffen.

Het gedruisch vermeerderd, door de meer en meer in beweging komende menigte, van oogenblik tot oogenblik. Vol geladen omnibussen van allerlei kleuren en benamingen, om aan te duinden door welke gedeelten der uren-lange stad zij rijden, spoeden zich in vrij snellen draf met hunne gewone lading 14 personen binnen en 10 boven op, door twee paarden getrokken, naar een naburig bureau, en geven aldaar hunne lading over aan naar elders vertrekende kollega's Fiaccres, tilbury's en rijtuigen van alle soorten begijnen langs zoo meer te verschijnen. Vele van deze zijn in den vroegen morgen beladen met badlustigen, die zich in de talrijke badhuizen aan de Seine met het koude rivierwater wenschen te verfrischen. Zoo nadert het uur, waarop gij gewoon zijt te dejeuneren. Maar, ach! te Parijs ontbijt men eerst ten twaalf, het meest tusschen twaalf en een uur des middags. In den vroegen morgen neemt gij slechts ter loops een stuk tarwebrood, met of zonder boter en een halve kruik Seltzer- of een glas gewoon water daarbij. Wij kunnen ons daaraan echter zoo maar niet in eens gewennen, en bestellen in den regel reeds den vorigen avond een behoorlijk ontbijt.

De garçon of bediende uit het logement, — want, dit zij ter loops gezegd, vrouwelijke dienstboden tref men schier nergens aan, — brengt u met eene meer dan gewone beleefdheid wat ge hebt gevraagd. Hij ziet u glimlachend aan: zijn voorschoot en hemdsmouwen zijn helder wit, en gij kunt het aan hem zien, dat het zondag is, en hij ook bij het fraais weder op zijn deel aan de uitspanning van den dag hoopt. Ook het waschmeisje, dat elken morgen met een tikje op de deur bescheiden uwe orders komt vragen, ziet er zoo schalks uit, haar elegant mutsje zit haar zoo coquet op de bruine lekken,